

h cú Lovas István nyílt levelei Viszonzás

► Kazimierz Marcinkiewicz

a Lengyel Köztársaság miniszterelnöke

Tisztelt miniszterelnök úr!

A kinevezését követő órákban bejelentette, hogy feloszlítja a katonai hírszerző szolgálatot és változtatásokat hajtat végre mind a polgári hírszerzés, mind pedig a Nemzetbiztonsági Ügynökség élén.

Meglepő, hogy nálunk ezt a hírt mindkét oldal milyen szerény terjedelemben tálalta. Az érthető, hogy a másik oldal miért takarékoskodott ezen óriási tett boncolgatásával, de az már kevésbé, hogy a mi sajtónk ennek miért nem szentelt jóval nagyobb teret.

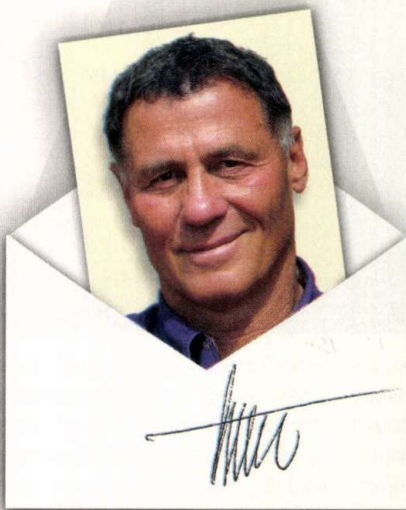
Csak remélni tudom, hogy nem azért, mert kellemetlenül „forradalmi” lépés és azok igazát támasztja alá, akik szerint az ilyen szervek feloszlítása kivitelezhető és egyáltalában nem ütközik „ellenállhatatlan akadályokba”.

Őn igen kényelmetlen precedenst teremtett azoknak, akik továbbra is ragaszkodnak ahhoz, hogy a volt, egypártrendszeri „szakemberekre” támaszkodva lehet csak e szolgálatokat tovább működtetni és hogy nélkülük egy ország hírszerzése összeomlana.

Őn azt is bebizonyította, hogy gigantikus horderejű ügyeket nem éveken át kell mérlegelni, mert a mérlegelések vége csaknem minden esetben a cselekvés elmaradása lesz.

Ami az egész ügyet még örövendesebbé teszi, az az, hogy őn ezt a jobboldal kampányában meg is ígérte. Vagyis nem követte el azt az óriási hibát, hogy éppen fordítva cselekedett: ígéretet, hogy azután az ígéret beváltása elmaradjon.

Őn azzal indokolta a katonai hírszerzés feloszlítását és a többi hírszerző szervezetek fejének levágását, mert azok a baloldali kormányzás idején a volt kommunistákat támogatták, vagyis nem céljuknak megfelelően működtek.

Jó lenne önt kölcsönkérni hozzánk az első napra, ha a jobboldal nyerné meg a választásokat. Megmutatni, hogy a gordiuszi csomót miképpen kell kettévágni.

Ugyanis nálunk e szervezeteknél hasonló tünetek mutatkoznak. De a rendőrségnél is, amely a kormány politikai akarátának végrehajtója lett, kezdve a Berkecz-ügytől a kormányellenes tüntetések kezelésén át egészen azon ügyekig, amelyeket valami miatt képtelen felderíteni. Gondolok itt például a Fenyő-gyilkosságra vagy legutóbb a majd félszáz zsidó sír megrongálásának tetteseire, hogy az MSZP-közi gazdasági ügyek garmadáját már ne is említsem.

Mindenesetre tettéért a legnagyobb elismerésem, miniszterelnök úr. Sto lat!

► Nicolas Sarkozy

a Francia Köztársaság belügyminisztere

Tisztelt belügyminiszter Úr!

Tudom, hogy ön ellentétben Néróval, aki hegedült, míg Róma égett, dolgozik és egy perc szabad ideje sem akad, ahogyan égnék a francia külvárosok, városok, és a tűz

e levél írása pillanatában újabb és újabb helyekre terjed át.

Ennek ellenére most legalább egy negyed órányit elrablok idejéből. Ugyanis most jött el a viszonzás órája.

Sajnálom, hogy e lap drága helyét el kell venni egy annak idején a jobboldalon hatalmas felháborodással kísért levél újra közlésével, de ezt már csak azért is megteszem, mert a levél jóformán eltűnt az internetről. Márpedig a Jospin volt miniszterelnökhöz írt levelet a magyar társadalom jobbik fele soha nem felejtí el.

A levél teljes terjedelmében így szól:

„Lionel Jospin Úr
a Francia Köztársaság kormányának elnöke részére

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Március 8-án értesültünk arról, hogy az illetékes francia hatóság menekülteként ismerte el a roma (cigány) kisebbséghez tartozó magyar állampolgárok egy csoportját, a Zámoly községből Franciaországba menekült roma közösség tagjait.

Úgy véljük, ebben a döntésben a francia menedékjogi hatóság tárgyilagos tényfeltáró munkája, megfontolt mérlegelése mellett jelentős szerepet játszott a francia társadalom szolidaritása, amely különböző szervezeteknek és közéleti személyiségeknek a kérelmezőket támogató akcióiban és nyilatkozataiban nyilvánult meg.

A francia nemzet tiszteletreméltó hagyományai közé tartozik, hogy menedéket nyújt azoknak, akiket hazájukban politikai, faji vagy társadalmi okból üldöznek. Franciaország védelmében az évszázadok során – s legutóbb az 1956-os forradalom leverését követő időszakban – számos magyar részesült. E védelemért a magyar nemzet hálaival tartozik Franciaországnak.

Elkeserítőnek tartjuk, hogy ma, több mint tíz évvel a magyar demokratikus jogállam újjászületése után, még mindig vannak

HIRDETÉS

Új! **taxi2000 prémium** ☎ **2-200000**

„Elegáns megjelenés!”

Telefonos
tarifa:
165 Ft/km

Szerződéses
tarifa:
150 Ft/km

taxi 2000 taxi 2000 taxi 2000 taxi 2000

06/30 **2000000000** **70**

taxi 2000 taxi 2000 taxi 2000 taxi 2000

MÁR
MOBILON IS
HIVHATÓ!

Új! ✈ **Repülőtéri
franszfer:** ✈

Pesti oldal:
3500 Ft

Budai oldal:
4000 Ft

Magyarországon emberek, akiknek meg-alapozottan kell tartaniuk attól, hogy származásuk miatt hátrányos helyzetbe kerülnek, üldöztetés áldozatai lehetnek.

Hisszük, hogy a francia társadalom szolidaritása a menedékkérőkkel és a francia hatóság döntése tanulság lesz a magyar társadalom számára.

Az európai integráció folyamata nem zárulhat le addig, amíg az ország félmillió román népessége nem teljes értékű polgára a magyar társadalomnak.

Amíg a mindenkori kormány nem tesz meg mindent a jogi és társadalmi egyenlőség megteremtéséért. Amíg a rasszista kijelentéseket és a rasszista cselekedeteket – származzanak akár a közhatalom képviselőitől, akár magánszemélyektől – nem követi a társadalmi felháborodás kifejezése, s indokolt esetben büntetés. Amíg a romákat következmények nélkül érhetik olyan jog-sérelmek, amelyeket a többségi társadalom polgárai nem tűnének el.

Alulírottak levelükkel köszönetüket szeretnék kifejezni a zámolyi romák ügyét támogató személyeknek és szervezeteknek, s együtt a egész francia nemzetnek, amely ismét felkarolta azoknak az ügyét, akik menekülni kényszerültek.

Budapest 2001. március 9.

Tisztelettel:

Ascher Tamás főrendező, Bársony János kisebbségkutató, Bíró András alternatív Nobel-díjas, Daróczy Ágnes újságíró, **Eörsi István** író, Esterházy Péter író, Faludy György író, Ferge Zsuzsa szociológus, egyetemi tanár, az MTA és az Európai Akadémia tagja, Fischer Ádám a Manheimi Opera művészeti igazgatója, Fridli Judit a Társaság a Szabadságjogokért ügyvivője, Furmann Imre ügyvéd, a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Jogvédő Iroda igazgatója, Gombár Csaba társadalomkutató, Grünwalsky Ferenc filmrendező, operatőr, Halmai Gábor alkotmányjogász, egyetemi tanár, Havas Gábor szociológus, Hegedűs B. András közgazdász, szociológus, Hell István újságíró, Horváth Aladár a Roma Polgárjogi Alapítvány elnöke, Jancsó Miklós filmrendező, Kemény István szociológus, Kende János operatőr, Kende Péter politológus, a C.N.R.S. volt kutatási igazgatója, az MTA tagja, Kenedi János kritikus, Kertesi Gábor közgazdász, egyetemi tanár, Kis János filozófus, egyetemi tanár, Közép-európai Egyetem, Kóczé Angéla az emberi jogi oktatási program igazgatója, European Roma Rights Center, Budapest, Konrád György író, Kószeg Ferenc a Magyar Helsinki Bizottság elnöke, Lengyel László közgazdász, politológus, Ludassy Mária eszme-

történész, egyetemi tanár, Nadas Péter író, Nagy Boldizsár nemzetközi jogász, egyetemi oktató (ELTE, Közép-európai Egyetem), Orsós Éva a Mediátor Alapítvány igazgatója, a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Hivatal volt elnöke, Szikinger István ügyvéd, Tamás Gáspár Miklós filozófus, Ungváry Rudolf író, Vásárhelyi Miklós sajtótörténész.

Tisztelettel: Kószeg Ferenc, a Magyar Helsinki Bizottság elnöke”

A levélírók tehát így fogalmaznak: „Elkeserítőnek tartjuk, hogy ma, több mint tíz évvel a magyar demokratikus jogállam újjászülése után, még mindig vannak Magyarországon emberek, akiknek megalapozottan kell tartaniuk attól, hogy származásuk miatt hátrányos helyzetbe kerülnek, üldöztetés áldozatai lehetnek.”

Mint tudja, az ön gyűjtögetői és fosztogatói azzal indokolják tettüket – a BBC talán elég hiteles forrás, ha azt idézem –, hogy már „harminc éve” élnek a legnagyobb megaláztatásban származásuk miatt. Negatív megkülönböztetésben részesülnek; a rendőrök a legdurvábban bánnak velük. Lépten-nyomon igazoltatják őket és a legcsekélyebb ürügy esetén berúgják lakásuk ajtaját és szüleit a padlóra parancsolják. A BBC-nek nyilatkozó egyik fiatal elmondta, hogy csak azért nem kap munkát, mert nem Philippe, hanem Mohammed a keresztnéve. Hozzátette, túl sok zsidó él Franciaországban és emiatt is már azon gondolkodik, hogy hazatérjen Marokkóba (ezt a tudósítását a BBC World Service rádióadásában többször megismételte).

Ön ezeket a randalírozókat „racaille”-nak, csöcseléknek nevezte, amiért a baloldali ellenzék az ön fejét követeli. De ez belügy. Az viszont nem, hogy akár a zámolyi cigányok esetében, a franciaországi lázadók szerint is elégedetlenségük fő oka a rasszizmus és a munkanélküliség.

Ennek részleges megoldására van egy ötletem.

Akár önöknél, már nálunk sem ugyanaz a kormány uralkodik, mint 2001-ben, ami-

kor a fenti, balliberális értelmiségiek által fogalmazott, szegyénteljes levél megíródott a többek között gyilkosság elkövetésével is vádolt cigányok ügyének felkarolása érdekében. Csupán míg önöknél jobbra lendült az inga, nálunk balra. És a mostani aláírók – mínusz a közben a közülük az élők sorából eltávozottak – nyilván tartják magukat akkori gondolkodásukhoz. Ahhoz tehát, hogy a bajok orvoslásáért tenni kell valamit. Ők akkor tapsoltak a zámolyi cigányok által választott megoldáshoz: a kivándorláshoz, és dicsérték a francia altruizmust, amely befogadta e szegény, rasszizmus miatt üldözött, munkát találni képtelen romákat. Remélem, ma ugyanezt vallják.

Ezért most hálából a fenti aláírók tehetnének egy gesztust. Netán akár a jobboldal segíthetne nekik gesztust gyakorolni. Például azzal, hogy azonosítani kellene az aláírók lakóhelyét és közvetlen környezetükben letelepíteni az önközműzslánjai közül jó néhányat, akik egyébként – mint szintén a BBC-ből is megtudhattuk – a nemzetközi dzsihád elkötelezettjei.

Igazán nagy örömmel látnám, amint Hell István, Kószeg Ferenc, Esterházy Péter, Kenedi János, Kende Péter, Konrád György, Lengyel László és a többi házuk vagy lakásuk környékén módszeres és államilag finanszírozott módon e kedves muzulmánokat betelepítenék. El tudom képzelni, a meghatódottságtól könnyes szemmel néznék nagy együttérzéssel, amint e menekültek naponta többször is Mekka felé fordulva imádkoznának.

Lelki szemeimmel vizionálok az aláírók örömét. Ahogyan egy Konrád György, egy Hell István, egy Kószeg Ferenc, egy Nadas Péter összeülne egy származása és munkanélkülisége miatt üldözött és ráadásul ön által még „csöcseléknek” is nevezett egy-egy Alival vagy Mohameddel. Talán az aláírók még pénzt is gyűjtenének egy kis mecset építésére a francia muzulmán menekülteknek.

Hiszen ezt írták az egykori aláírók: „Hiszszük, hogy a francia társadalom szolidaritása a menedékkérőkkel és a francia hatóság döntése tanulság lesz a magyar társadalom számára.”

Eljött az idő tehát, Sarkozy úr. A francia hatóság akkori döntése az én számomra is tanulság lett. Ide nekem a muzulmánokkal az aláírókhoz!

Még azt is el tudom képzelni, hogy eme akció hallatán francia értelmiségiek csoportja hálálkodó levelet ír majd a befogadó Gyurcsány-kormányának.

A magam részéről még ingyenfuvar is felajánlok a Ferihegyi repülőtérre az aláírók lakásaihoz és házaihoz. ■